

(szino)líra

torzósztár

árcsökkenés

öregkorom nagyjából talán megengedi hogy áttekintsem fél évszázad irodalmi életét mármint magam szerint miként botladoztam benne én az első nagyképűen visszadobott kéziratoktól bár utólag merengve ezeket olvasván nem volt nehéz nagyképűnek lenni s okításként szemétkosár után az a vagy b típusú egyenszöveget a feladónak visszavetni hogy jobb mint a betörés vagy olvasson még sokat négy évtized szerkesztésben később ha finomabban is sajnos szigorúan én is el-eltöredeztem az alkotó álmokat majd a kudarcok után valahogy a kiesnek gondolt pályára keveredve hosszú kivárások korszaka jött el mivel az orosz mintára szerveződött hazai medve ugyancsak bizalmatlankodott mit akarnak ezek a fiatalok s különben is a diktatúrában nagyon feltorlódtak a kiadatlan klasszikusok így egy kis napsütötte domboldalra várni kellett melynek szelíd lankáin már néhány megbecsült kötet és gyakori delegációjá üzenget a komolyan végzett munkálkodások közben melynek értelme lassan eltűnt a szellemi ködben holott az írónak csak látása romlott mikor a trend újabb nemzedékekre bomlott egy fordított árcsökkenés terhe alatt

áremelkedés

egykor négytagú családunk egyetlen kezdő tanári fizetésből kétszer nyaralt az évben remélem sanda politikai szándékkal nem értenek félre megháborított jelképekkel ártatlan tudatom sose foglalkozott mindig a helyükön kezeltem a horogkeresztet s a vörös csillagot vagyis a konkrét helyzetekbe igyekeztem azokat állítani hogy némi bölcsességből is villantsak magamból néha valamit de hát az bevett szokás volt hogy két hét kell a vízből kettő a hegyekből hisz a pusztá közepén katasztrofális hiány volt ezekből míg az egyik vidám turnust ketté nem szakította egy történelmi pillanat mikor első héten még étteremtől étteremig jártunk de a másodikban viszont csak zavaros joghurt akadt mivel a kifáradt rend a hírek szerint kezdett botorkálni az addig sose hallott piacgazdaság felé és rögtön duplázta ebédünk az áremelkedés miből még a felnőttek se értettek semmit nemhogy a gyerekek akik nyafogva követelték a trendit és most hogy átbillent életünk a szabadságba elindulhatnak gyamús celebeink egzotikus óceáni szigetekre bár közben ismétlem nem érdekel a demagógia s az újra vadult pártos eszme csak a tény és a sok szegény

aréna

egykor mindig áhítattal néztem a vízesést a legnagyobbakat csak borzongva elgondoltam mert engem európai földön az aréna apraja ért filmekből csodálkozva a túlvilági morajlással zúduló amerikai s afrikai zuhatagra de igazi melegséggel mégis lillafüred s a szalajka fényesre kopott fehér kövein habzó éteri hangja igézett természetimádó lelkemben valamiféle rousseau-i derű kékllett a romlott világtól jólesően távol ahogy a delejes égi harmóniára ráborult egy életvidám zöldellő lombsátor rései között a misztikus végtelennel és messze volt még az a reggel amikor a biológia törvénye szerint ha nem is váratlanul a mozgás a csontok börtönébe a fájdalom vad villanásaival beszorult túlzottan fogyasztva a lélegzetet miközben a vízesés víziója alattomos nyomulással a tekintet mélyébe beesett fölpárázva az ego és a táj közé valami rémes rettenetet rátelepülve a görög cataracta klinikai kéjjel ismételtetett metaforájára de mielőtt szokásosan nyafogóssá tenne a fáma megemlíttem ebben az izgat az eredeti szűzi élmény miként fordulhat egy képi világon belül a visszájára mikor naiv örömet törve fölmutatja a múltás végső hatalmát